

Conflicte, pau i pregària

Dc, 11/12/2019 per Catalunya Religió

(Albert Batlle, Josep Maria Carbonell, Miriam Díez, Eugeni Gay Montalvo, David Jou, Jordi López Camps, Margarita Mauri, Josep Miró i Ardèvol, Montserrat Serrallonga, Francesc Torralba / [La Vanguardia](#)) Catalunya, i amb ella Espanya, viu una situació difícil i dolorosa. Els cristians no romanem indiferents als patiments i conflictes de la societat, perquè professem una fe encarnada que aporta esperança a les vicissituds humanes. La manera com abordem els sofriments i les confrontacions no pot ser, però, la mateixa que la de les ideologies seculares, perquè si som fidels a la fe que professem, ens hem de sentir cridats a ser, com digué Jesús en el Sermó de la Muntanya, constructors de pau.

La pau que, com diu sant Agustí a *La Ciutat de Déu*, és la tranquil·litat que deriva d'un ordre just, on la gent és escoltada, s'expressa amb llibertat i respecte. On cadascú, sense menystenir l'altre, compleix amb les seves obligacions cíviques i es desenvolupa amb tanta plenitud com sigui possible. Quan sorgeix el desordre com a fruit d'un malestar objectiu, és senyal que hi ha aspectes de la realitat que no responen en un grau suficient a la justícia. Aleshores, la tasca és doble: apaivagar el conflicte i cercar una solució real a les seves causes.

Les causes no són només internes. En part també procedeixen de condicionants externs poderosos, de les tensions i contradiccions globals del nostre temps, entre identitat i globalització, entre justícia social i desigualtat, entre llibertat i seguretat, i entre legalitat i aspiracions de parts considerables de la població. I també, juntament amb les causes que desencadenen i alimenten el conflicte, hi trobem la incapacitat mostrada fins ara per les ideologies seculares per apaivagar-lo i trobar camins de conciliació i de solució.

És fàcil imputar als altres tota la causa del malestar, però aquesta actitud mai ha estat la solució de res. Cal un altre enfocament: Cal apel·lar a la justícia per a tots, més com a virtut que com a tribunal. I els cristians hem de proposar, a més, la misericòrdia, perquè tal com escriu Guardini a *El Senyor*, qui refusa la

misericòrdia acaba cometent injustícia.

Cal apel·lar a la modesta paciència perquè facilita que no absolutitzem el nostre punt de vista i que valorem tot allò que pugui teixir vincles de concòrdia, per tènues que semblin. No és fàcil perquè estan en joc conviccions fortes i patiments intensos ocasionats pel conflicte i pels empresonaments causats pel mateix.

Tot plegat desperta passions molt profundes. Cal superar-les per construir la concòrdia, l'harmonia que Aristòtil estableix com allò que és bo i pràctic per ala comunitat i que exigeix governar pel bé de tots, i no només per al d'una majoria. Això és el bé comú. Com construir-lo a Catalunya, i a Espanya, és el repte al qual estem cridats a respondre.

Tot plegat demana recuperar la fraternitat, reconèixer en l'altre la dignitat inherent a tota persona pensi com pensi, i identificar aquells elements nuclears que ens uneixen, amb la convicció que són més forts, sòlids, i valuosos que el que ens separa.

Cal que tots ens escoltem, ens respectem i romanguem atents a allò positiu que pugui venir dels que no pensen com nosaltres. Cal que cap victòria, sempre provisional, no suposi una humiliació, que ningú se senti totalment derrotat, perseguit ni exclòs.

Som éssers fets per estimar; capaços de donar-nos a causes nobles, cridats a viure lliurement en un marc de convivència basat en el bé comú. Anhelem la felicitat, però sovint la cerquem per viaranys estranys que reporten sofriment i neguit. Hem de ser capaços de veure-ho i d'enfortir els nostres llaços per bastir una comunitat social i política pacífica i harmònica en la qual càpiga la manifestació de totes les opcions polítiques per diverses que puguin ser perquè en totes elles, si són exercides pensant en el bé comú, hi ha quelcom de positiu. Només la violència que s'imposa a la llibertat de l'altre és exclosa.

Els cristians servirem amb eficàcia a la concòrdia i al bé comú, si més enllà de les nostres diferències per ideologies seculares anteposem el mandat de Jesús.

Com més difícil és la situació, més s'ha de manifestar la condició cristiana: "Si estimeu els que us estimen, quina recompensa mereixeu? I, si només saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari? Quina recompensa mereixeu?". "Doncs jo us dic, estimeu els vostres enemics".

És per aquest mandat que cal treballar per construir espais dins i fora de l'Església en què tots puguem compartir i reflexionar, i pregar junts a la llum de l'evangeli.

També cal cercar amb el conjunt de l'Església catalana una línia comuna d'acció que doni veu pública a l'Església i que proposi a la societat vies pràctiques per progressar en el bé comú. Un primer pas podria ser una jornada de pregària, perquè pregar és obrir-se a una visió més àmplia i serena, que culminés en la unió en l'eucaristia, i perquè el que els éssers humans no podem, Déu sí que ho pot.